

کتاب راهنمای تکنیک

بازیگری چخوف

برای بازیگر

لنا رد پتیت

مترجم

پوپک رحیمی

۱۳۹۹

فهرست

۱۳	تشکرها
۱۵	مقدمه مترجم
۱۷	مقدمه
۲۷	۱. اهداف تکنیک
۳۵	۲. اصول
۳۶	۱. تکنیک بازیگری، تکنیک فیزیکی - روانی است.
۳۷	۲. ابزار لمس نشدنی و نامحسوس بیان نمایشی
۳۸	۳. روح خلاق و ذهن برتر
۳۸	۴. تکنیک یک چیز است: تکنیک وضعیت خلاق را بیدار می کند.
۳۸	۵. آزادی هنری
۴۱	۳. اصول پویا
۴۱	۱. انرژی
۴۱	۲. تخیل
۴۳	۳. مرکز
۴۴	۴. ترکیب و تلفیق
۴۴	۵. تالزو و تابش
۴۴	۶. انقباض و انبساط
۴۶	۷. فضای پویا و دینامیک است.
۴۶	۸. جهت حرکت، دارای نیرو است.
۴۷	۹. خاصیت قطبی (قطبیت)
۴۷	۱۰. کیفیت
۴۸	۱۱. افکار، احساسات، خواسته ها و تمایلات
۵۱	۱۲. چهار برادر
۵۱	۱۳. احساس سبکی و آسودگی

۱۰. احساسات، منجر به عمل می‌شوند.....	۲۰۷	۱۴. احساس فرم.....	۱۴
۱۱. هوس زیر درخت نارون.....	۲۱۶	۱۵. احساس زیبایی.....	۱۵
۱۲. آرکی تایپ: ژست روانی.....	۲۲۴	۱۶. احساس کلیت.....	۱۶
۱۳. بدن تخیلی.....	۲۲۹	۱۷. ابر.....	۴
۱۴. اتمسفر.....	۲۴۹	۱. ترجمه رخدادی درونی به نمایشی بیرونی.....	۱۷
۱۵. هوس زیر درخت نارون.....	۲۵۲	۲. جاسوسی وارونه.....	۱۸
۱۶. غلبه تکنیک.....	۲۶۲	۳. انرژی: بدن - زندگی.....	۱۹
	۲۷۱	۴. استیکاتو/لگاتو.....	۲۰
		۵. حواس: انبساط و انقباض.....	۲۱
		۶. کیفیت حرکات.....	۲۲
		۷. قاب هنری: حرکت آگاهانه.....	۲۳
		۸. عمل: ژست روانی.....	۲۴
		۹. نقطه دلچسب: حفظ و تقویت حرکت درونی.....	۲۵
		۱۰. احساس: شناوری، تعادل، سقوط.....	۲۶
		۱۱. شخصیت پردازی: چوب، توب، پرده.....	۲۷
		۱۲. متفکر.....	۲۸
		۱۳. آرزومند و جاهطلب.....	۲۹
		۱۴. احساساتی.....	۳۰
		۱۵. شخصیت پردازی: آرکی تایپ، ژست روانی.....	۳۱
		۱۶. شخصیت شناسی: مرکز تخیلی.....	۳۲
		۱۷. شخصیت شناسی: بدن تخیلی.....	۳۳
		۱۸. شخصیت شناسی: اتمسفر شخصی.....	۳۴
		۱۹. اتمسفر: به کار گرفتن فضای.....	۳۵
		۲۰. بازگری ممتد و متوالی.....	۳۶
		۲۱. استفاده از تکنیک.....	۳۷
		۲۲. گرم کردن.....	۳۸
		۲۳. انبساط / انقباض.....	۳۹
		۲۴. مرکز تخیلی.....	۴۰
		۲۵. متفکر، احساساتی، آرزومند و جاهطلب.....	۴۱
		۲۶. هوس زیر درختان نارون.....	۴۲
		۲۷. عمل، ژست روانی.....	۴۳
		۲۸. کیفیت‌های حرکت.....	۴۴
		۲۹. حواس و احساسات.....	۴۵

مقدمه

اگر می توانستم، از مایکل چخوف می پرسیدم: به نظر شما مهم‌ترین فاکتور در تکنیک بازیگری تان چیست؟ در عوض، این سؤال را از مربی‌ام، دیردره هرست دو پری – که برای مدت بیست سال، شاگرد و منشی چخوف بود – پرسیدم. او پاسخ داد: «مهم‌ترین فاکتور، می‌تواند حقیقت باشد.» به نظر من این ایده‌ای بزرگ، اما بسیار ساده است و مشکل دقیقاً همین است، اینکه بتوانیم این فاکتور را همین طور ساده نگه‌داریم. گاهی اوقات، حقیقت آنقدر پیچیده می‌شود که از دست بازیگر فرار می‌کند. در این کتاب می‌خواهم از سادگی‌ای صحبت کنم که حقیقتِ خودم را در آن کشف کردم، چراکه تکنیک‌های بازیگری مفید، تنها می‌توانند حقیقتِ کسی که آن‌ها را به کار بسته است، افشا کنند. حقیقتِ هر کس، تنها در لحظات خود آن شخص هویدا می‌شود.

تکنیک مایکل چخوف، مسیر آزاد و وسیعی برای کاریک بازیگر در اختیار او قرار می‌دهد. موادی که در این تکنیک مورداستفاده قرار می‌دهیم، موادی محرك و برانگیزانده‌اند که به سرعت جواب داده و ما را به نتیجه می‌رسانند. من به عنوان بازیگر، برای سی سال، این تکنیک را مورداستفاده قرار داده و به عنوان مربی، نزدیک به بیست سال آن را تدریس کرده‌ام. می‌دانم که امروزه بیشتر مریبان تکنیک چخوف در سراسر جهان، از این مواد استفاده می‌کنند. تعداد مریبان این تکنیک چندان زیاد نیست اما من بسیار خوشحالم که عضو کوچکی از جامعه مریبان این تکنیک هستم. نکته بسیار مهم درباره

هردوی این‌ها اگر در شیوه‌ای وجود داشته باشند، با قدرت تمام خود را نشان خواهند داد. چخوف از ما توقع دارد که با استفاده از اصولی که به ما پیشنهاد می‌دهد، تکنیک خودمان را پیدا کرده و شیوه کاری خودمان را خلق نماییم. نتیجه استفاده از تکنیک هم یک تکنیک است. این تکنیک الهام‌بخش است چراکه چیزهای ویژه‌ای از بازیگر طلب می‌کند. من این تکنیک را به عنوان راه شخصی ام برای کار بر روی نقش انتخاب کرده‌ام، به کلیت آن نگاه کردم و در بخش‌های بخصوصی که با من حرف می‌زد و مرا به هیجان می‌آورد، دقیق‌تر شدم. این‌ها مواد اولیه‌ای است که در طول کتاب، با شما تقسیم خواهم کرد. بعضی از آن‌ها را می‌توانید هنگام مطالعه کتاب‌های چخوف هم ببینید، اما بعضی دیگران را من، از طریق اعمال تکنیک بر روی اصول، به دست آورده‌ام. در طول سفر جستجوگرانه‌ام در تئاتر فیزیکال، مواد دیگری را هم به دست آورده‌ام که به در این کتاب به آن‌ها اشاره خواهیم کرد. من در استفاده از کلمات و سواس ندارم اما همیشه در جستجوی مواد اولیه‌ای هستم که تشخیص دهم بر دایره تکنیک چخوف قرار دارند. تمام این‌ها برای من حقیقت است، به همین جهت امیدوارم شما هم بتوانید از این طریق، حقیقت خودتان را کشف کنید.

ما یکل چخوف در زمانه خود بسیار پیش رو بود. او باید مورد توجه قرار گیرد چراکه او از تئاتر آینده صحبت می‌کرد، از «بازیگران آینده». پنجاه و چهار سال بعد از مرگ چخوف، قطعاً در زمانی هستیم که او آن را آینده می‌نامید؛ شاید او با نسل ما صحبت می‌کرده است. هنرمندان امروزی، برای شیوه‌ای که به آن‌ها کمک کند مانند چخوف ببینند و کار کنند، گوش شنایی دارند. با توسعه فلسفه‌های شرقی و استفاده مکرر آن‌ها در غرب امروز، ما برای استفاده از شیوه‌های متمرکز در انجام کارهایمان، آماده‌تریم. ما تأثیرات روحانی و معنوی و انرژیک آن فلسفه‌ها را بر زندگی مان

ما این است که هرکدام از ما، به شکلی منحصر به فرد به مسائل نگاه کرده و آن‌ها را به صورتی منحصر به فرد حل می‌کنیم، درحالی که کماکان اساس کار همه ما یکی است. ما به شکل‌های مختلفی از إلِمَان‌های این تکنیک استفاده می‌کنیم. همه ما درک کرده‌ایم که «آنچه باور داریم»، اساس کار ماست. هرکدام از ما به شیوه خودمان از تکنیک چخوف استفاده می‌کنیم. درواقع روش‌های چخوف محدود به محدوده و فضای است. قصد او این است که بازیگر را به سمت یک نمایش «الهام گرفته» سوق دهد. راهیابی که می‌توانیم به کمک آن‌ها به خود الهام ببخشیم، محدود است. این موضوع در حقیقت چیز خوبی است، چراکه می‌توانیم شیوه کار خود را بدقت انتخاب کرده و تصمیم بگیریم با چه روشی به نقش نزدیک شویم. ما انتظار داریم در این پروسه، حقیقت تراویش کند، هدف ما گول زدن تماشاگر نیست.

حال می‌خواهم خطمشی‌ای را در مورد این تکنیک ارائه دهم که دریافت شخصی ام بوده است، و می‌خواهم این موضوع را از ابتداء روشن کنم که آنچه در اینجا خواهید دید این است که تکنیک چگونه به من رسیده است، چگونه با من صحبت می‌کند و من چگونه آن را برای خود ساخته‌ام. من از جملات چخوف در متن استفاده کرده‌ام، اما کلماتی را انتخاب کرده‌ام که من را به هیجان آورده و تحریک می‌کنند. باور ندارم که تنها راه تدریس یا فراگرفتن تکنیک چخوف همین راه است. من شیوه‌های تدریس غیرمعمول زیادی را دیده‌ام که برایم تازگی داشته‌اند، چیزهایی دیده‌ام که قبل تر هرگز ندیده و به آن فکر نکرده بودم، اما توانستم تشخیص دهم که این چیزهایی جدید هم برآمده از تکنیک چخوف هستند و ردپای تکنیک چخوف در آن‌ها کاملاً مشهود بود. برای من ساده است که نشانه‌های چخوف را در شیوه‌ای پیدا کنم، همین‌طور می‌توانم به سادگی تشخیص دهم که چه چیزی چخوف نیست. هدف تکنیک چخوف، الهام‌بخشی و پیدا کردن وضعیت خلاقه است و

۱. اهداف تکنیک

چخوف، تصویری از تناتر آینده تصویر کرده است. او معتقد بود تناتر تغییر می‌کند و بازیگران برای حضور در آن آماده خواهند بود. هدف تکنیک چخوف، تأمین ایده آل‌هاست. مایکل چخوف با فصاحت تمام از موارد مورد نظرش صحبت کرده و ایده آل‌های مورد نظرش را از طریق کتاب‌ها و آموزه‌هایش به روشنی بیان کرده است. سال‌ها قبل، این ایده آل‌ها مرا وادر می‌کردند تا بارها و بارها کلمات چخوف را بخوانم، آن‌ها در من رسخ کرده بودند، من به آن‌ها باور داشته و دارم. آن‌ها تصویری برای ما می‌سازند که به کمک آن، مقصدمان کاملاً روشن خواهد شد:

بازیگران آینده، نباید فقط بر بدن فیزیکی و صدای خود متکی باشند، بلکه باید با تمام وجود و حواس خود بر روی صحنه حاضر شوند، بازیگر به عنوان یک هنرمند، باید بیشتر از هر شخص دیگری، هستی خود را بر روی صحنه توسعه دهد، برای این منظور باید از ابزارها و مهارت‌های خود استفاده کند. منظور من این است که بازیگر، باید به شیوه‌ای منسجم و یکپارچه، هستی خود را توسعه دهد، حتی اگر در فضای صحنه دچار احساسات کاملاً متفاوت و متفاوتی شود. شیوه تفکر او باید متفاوت بوده و احساسات او باید متفاوت باشند، احساسش نسبت به صدا و بدنش، تمایلش به چیدمان و تنظیم آن‌ها تمام این موارد باید بسط و توسعه پیدا کند.

(مایکل چخوف: درس‌هایی برای بازیگر حرفه‌ی)

ما در دوره‌ای زندگی می‌کنیم که تمام پاسخ‌هایمان به زندگی، می‌تواند ثبت شوند، اندیشه‌ها و احساسات ما به صورت مداوم مورد پرسش قرار گرفته و در مقیاس پذیرش اجتماعی سنجیده می‌شوند. در کلام کلی می‌توان گفت که ما در جهان شک‌ها، پشممانی‌ها و تسلیم شدن‌ها بزرگ می‌شویم. با کنار گذاشتن تمام این‌ها، بعضی از ما تصمیم می‌گیریم که بازیگر شویم. امیدواریم استعداد یا توانایی طبیعی برای انجام آن را داشته باشیم، چراکه استعداد یک بازیگر، نیاز به توجه و پرورش دارد. تکنیک‌های بازیگری به استعداد نیاز دارند. بدن و صدا، ابزار بازیگر هستند اما باید بتوانیم استعداد خود را هم در آن‌ها وارد کنیم. چیزهای زیادی است که می‌توانیم از کار بر خودمان، بعد روانی و شخصیت‌مان به دست آوریم. باید قدرت روشن و هدفمندی را به استعداد‌هایمان اضافه کنیم تا بتوانیم زندگی‌های نوشته شده برای صحنه را تفسیر کرده و آن‌ها را در تمریناتمان خلق کنیم. اهدافِ خوب به‌نهایی کافی نیستند. درس‌های رقص و بیان کافی نیستند. استفاده از تکنیک لازم است.

ما به متدهایی که از تصاویر برای تغییر دادن ما استفاده می‌کنند اعتماد داریم و باور داریم که انرژی درخشانی درون ما وجود دارد که می‌تواند شکل داده شده و فعل شود. اگر لذت بازیگر، دریافت تمامی این انرژی در هر لحظه باشد، پس باید چیزی برای دریافت وجود داشته باشد، چیزی مانند منبع بی‌پایانی از انرژی:

زمانی که تصور می‌کنم تاثر در آینده، می‌تواند چه چیزی باشد و به چه سمتی خواهد رفت، تنها چیزی که در نظرم خواهد آمد، کاری کاملاً روحانی و معنوی است (منظورم خلق لحظات مرموز یا مذهبی نیست). کاری که در آن روح بشر، توسط هنرمندان دوباره کشف شده و به شکلی منجم موردمطالعه قرار می‌گیرد... پس تاثر آینده بدون شک، ابزاری منجم استه

«کسی که هستم»، غالباً ضعیف است، اما اگر تمرینات تمرکز را انجام داده و بر روحان متمرکز شویم، خواهیم دید که «کسی که هستم» کم کم قوی می‌شود. اگر تمرکز و تمرینات مربوط به آن، به اندازه کافی و با در نظر گرفتن فعالیت‌های مناسب انجام شود، احساس عجیب و خارق العاده‌ای نسبت به «کسی که هستم» در ما به وجود خواهد آمد. با توجه به «کسی که هستم»، می‌توانیم هستی متمرکز خود را به دست آوریم، در این صورت بدنبال متمرکز شده و متعاقباً روحان هم متمرکز خواهد شد. این زیباترین چیزی است که با استفاده از تکنیک به دست خواهیم آورد و برای یک بازیگر — که باید بتواند تمام هستی خود را روی صحنه به نمایش گذارد — بسیار ارزشمند است. در این صورت است که می‌توانیم به هنرمندی با بالاترین دریافت‌های حسی تبدیل شویم.
(مایکل چخوف: بازیگر، تاثر است)

تکنیک چخوف با استفاده از تمرکز، بازیگران را به کشف قدرتی در خود هدایت می‌کند که از تمام احساس‌های بشری قوی‌تر است. کار واقعی بازیگر، تبدیل تجربه‌های شخصی به فرمی جهانی و قابل‌نمایش است، به صورتی که بتواند چیزی را در تماشاگرگش تغییر دهد. اینکه بتواند همان تأثیر شخصی دریافت شده از تجربه را در مخاطب ایجاد کند، به خودی خود کافی نیست. زمانی که به عنوان بازیگر تمرین می‌کنیم، بارها و بارها از «کسی که هستم» صحبت می‌کنیم، آن‌قدر این کار را انجام می‌دهیم تا متوجه شویم «کسی که هستم» های زیادی درون ما زندگی می‌کنند. من به عنوان بازیگر، راهی پیدا کردم که کلمات چخوف را با خودم تکرار کرده و آن‌ها را باور کنم، و همین برای من به منزله نقطه شروع بود. «کسی که هستم» ضعیف‌همیشگی، نمی‌توانست برای بازیگری کافی باشد، باید به دنبال راه‌هایی برای افزایش قدرت خود می‌گشتم تا بتوانم به کاراکترهای دیگر تبدیل شوم.